

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Passionem Domini trifariam posse meditari. Can. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

Hebr 1.
Ioan 1.

Eclē. 10.

maximus, immensus, infinitus, omnipotens, qui verbo omnia ex nihilo creauit, iterumque vnico nutu eadem omnia destruere, in nihilumque conuertere possem: qui nutu solo gubernō vniuersa, omnia intelligens, omnia portans, ex quo omnia & sine quo nihil. Qui cum sim tantus, summeque essentialiter atque ad eam naturā bonus, pro te tamen tam vili, tamque ingrata creatura mea, quae coram me nihil es & inanē: pro te inquam, me humiliavi, passus sum, crucifigi volui ac meritisque amantissima ac desideratissima voluntate, pro pudor, quid superbis terra & puluis? Quid erigis te luto & puluere feodior, quae creatori tuo ingrata & contumeliosissima, gloriam appetis & requiem, quando ipse interim propter te patior, despicias & conculcor? Vide igitur quae sis tu, & attende quis ego, qui pro te patior tam indigna, & auerteque aere & terra ipsa est indigna, quae non compateris, non redamas, sed indefinenter tuum contemnis & offendis fidelissimum amantissimumque redemptorem, ambulans non solum coram me, sed etiam contra me erecta ceruice, irreuerenter & inobedienter.

Passionem Domini trifariam posse meditari.

CANON III.

Quamā pro nobis Christus sit passus.

Quomodo pro nobis Christus sit passus, quare pro nobis sit passus. Ephē. 2. Apoc. 1. Esa. 53. Psal. 68.

Charitas Christi erga nos quanta. Esa. 53.

Ioan. 19.

Sciendum tamen o filia, passionem meam trifariam posse cogitari. Primum, ut in me passionem ipsam consideres, id est, ea quae patiebar quasi iam patiar, videlicet meam paupertatem, inedia, famem, frigus, aestum, laborem, fatigationem, persecutiones, probra conuitia, dolores, vulnera, sputa, flagella, tristitiam, contemptus, crucem ac mortem & hoc ad emolliendum cor tuum, & compatiendo fidelissimo amatori, qui pro te & propter te, id est, in utilitatem tuam patior. Alio modo consideres in me viuendi ac patiendi modum, hoc est, quomodo patior, videlicet, humilitatem, patientiam, mansuetudinem, innocentiam & charitatem, idque ad imitandum, me. Tercio, causam propter quam patior, hoc est, charitatem meam nimiam qua dilexi te, & laui te in sanguine meo: siquidem vulneratus propter iniquitates tuas, & attritus sum propter scelera tua, ut meo te liuore sanarem. Posuit enim pater super me, & ipse vltro supra me accepi omnium iniquitates, ut quae non rapueram, exoluerem, & pro te ipse dolerem, tibi que per mortem meam vitam aeternam ac haereditatem compararem caelestem, ut tanta charitate excitata, tanta fidelitate permota, me redamares.

Hinc igitur, quanta erga te mea sit charitas animaduerte, quod in mortem pro te acerbissimam ignominiosissimamque me ipsum tradidi, quod cum sceleratis & veluti inter sceleratos insignior reputatus sum, postquam triginta tribus iam annis pro te poenis, laboribus ac doloribus fatigatus, & circa finem cruciatibus cum varijs tum horrendis tortus, vulneratus, totoque corpore laniatus, ne vnam quidem sanguinis guttam, quam pro te non effunderē, meo in corpore retinui, nec locum partemve vllam in toto corpore seruani liberum, quietū, aut à dolore alienum, ut totū me & vsque ad mortem pro te impenderem, totum me tibi donare. O cor durum & ingratum, si bestiolam tui causa cerneres affligi, si vermiculum pro te pati, quid animi haberes? Modo Dominum tuum, creatorem tuum, Deum tuum, vnicum bonum tuum, à quo es, sine quo nihil es, & per quem subsistis vides pro te duris cruciatibus conscindi, vides cor meum pra amore & dolore rumpi, vides denique lancea illud (quo tibi ingrediendi fieret copia) aperiri: vides possremo (ne quid mihi pro salute tua non impensum retinerem) illud sanguine & aqua

aqua possit mortem euacuari, & nulla compassione, nullo amore moueberis? Adde iam, quod ad patiendum desiderans, & ardentissima charitate aestuans, pro te me obruli, adeo ut nemo sit mortalium, qui vitæ suæ tam sit cupidus, tenaxq; amator, quam desiderabunde, hilariterq; meam ipse propter te posui, ut à peccatis, quibus tu obnoxia æternam commerueras poenam mea te morte liberarem. Proinde mirum valde videri potest, quomodo intima animæ tuæ non vulneret, penetretq; gladius compassionis, aut quomodo tantam erga te charitatem considerans, præ amore à te ipsa non deficias, aut quomodo non dilectione iuxta ac compassione tota liquefacta soluaris.

Fructus quinam ex meditatione passionis Christi consurgant.

CANON IV.

HAEC filia continue meditare. Nam huiusmodi passionis meæ meditatio quantos animæ pariat fructus, nemini plenè hactenus est cognitum. Quippe ^{Passio Christi ut sit liber vitæ.} quæ liber est vitæ, cui nihil quod ad animæ pertinet eruditione, deest. Quare si omnes etiam tibi libri, si magistri omnes defuerint & doctores, cura ne hic tibi liber quoque defit. Vnde cum didiceris omnia, virtutem etiam haurias inde eadem perficendi. Hæc ad diuinam sapientiam, & vniuersæ salutis vestræ diuitias via est absolutissima, & maximè tuta, nec minus etiam cõspendiosa. Siquidem in prosperis deprimat, erigitq; in aduersis, adeo ut nec fausta attollant, nec aduersa deiciant. Vbiq; hominem (utpote qui intra se meam habet imaginem) temperat, atq; circa ea quæ alioquin animus aut horret, aut amat nimium, componit: & quasi in lance virtutum statuens, inter dubios variosq; rerum euentus æqualem, immutabilemq; seruat. Quid enim tam horrendum, aut quid pro meo amore non subeundum, si amara horrendaq; in mentem veniant, quæ pro te vltro Deus homo pertulit? Atque è diuerso, quid tam desideratum, quid tam potest esse iucundum, à quo (si ita mea poscat voluntas) ut contineas, mea ipsius passio considerata, non facillè animum reuocet? Beata igitur ac verè beata fueris, si in tuis oculis viua semper mei versetur imago, simul quidem nunc terrens, nunc erudiens, hic vetans, ibi alliciens. Vnde fiet, ut absque magno negotio peccata in te corrigantur, vitia curentur, & deficientur virtutes, crescant merita, mea augeantur dona, totusq; homo tuus interior in me transformetur. Ad hæc alia utilitas non inferior, quod cum mors mea redemptio tui, tuaq; sit satisfactio, hanc meditando semper tibi potes applicare, atque omni tēpote huius intra te fructum recipere. Quod quàm sit tibi necessarium, quamq; vile, vel inde liquet, quod sicut te omni penè momento peccare compertissimum est, ita etiam certissimum, ne minimum quidem delictum manere impunitum. Cum vero tonset, nulla prorsus vel parua quæpiam posse iniquitate per se expiari, grauiusq; delinquentem acerbior maneat poena, quanto putas tempore illorum durabit purgatorium, tamen si in fine vitæ venia obtenta, infernam euaserint, qui grandibus innumerisq; peccatis onerati, ad purgatorium ignem delictorum molestissimam sarcinam hanc secum deferunt adhuc purgandi? Heu quando illius expiatio consummatur, qui ad locum rigoris atque iustitiæ vadit purgandus. Quando ærumnæ & miseriæ eius terminabuntur, quando iam tempus miserendi defecit? Nonne satius foret prudenti nunc uti consilio, quamdiu loco & tempore estis vbi mea circa vos adhuc miseratio choruscet ad expiationes vestræ thesaurum, id est, ad me accede-

Vuu 3 re, in-